

Pjesme

JELENA OSVALDIĆ

Što sam ja

Odlučila sam odmoriti misli,
usitniti ih da se više ne mogu sljubiti,
sjesti na travu i ponuditi suncu,
da ih rastopi.

Što sam ja suncu?
Upija li ono mene,
gdje nestaje po noći,
dok spavam?

Šuma je ogoljena i siva,
oštrim bridom graniči s nebom,
strah me ući,
čekam da omekša.

Što sam ja šumi?
Da li sam joj labirint kao ona meni,
zamjera li mi što gazim po njenim mrtvim
granama,
što ih ne puštam da počivaju u miru do pro-
ljeća?

Ptica u kljunu nosi grančice,
marljivo gradi smisao,
svojim pjevom ispunjava titraje,
u fragilnu ljepotu.

Što sam ja ptici?
Sličim li joj na nepouzđano drvo,
iz kojeg ne može ništa crpsti?

Sve je oko mene.
Što sam ja svemu?

Vikendaši

Završio je radni tjedan, petak je popodne.
Opet je poskupjelo gorivo.
Pakiramo se, punimo putni frižider,
iz metropole putujemo u gorice.

Što su to gorice? Pita me kolega iz Dalmacije.
Pokušavam mu objasniti. Ide mi teško.
Spominjem mu vinograde,
brežuljke, mir i voće.

Ono što je vama bevanda, nama je gemišť.
Sada pomiješaj plavetnilo mora u stupanj
toplije boje.
Tamo je prozirnost obojena,
a slobodno izabrana kaotičnost na tri dana
briše pravocrtost života.

Kraj kleti uvijek sanjaš ispočetka,
dok ti leptir slijeće na dlan,
a prva trešnja izgleda
kao biblijski prizor.

Kada dođem u gorice,
odmah skidam cipele otvrdnjele od betona,
da što prije zaprljam noge,
hodajući po travi bosa.

Ne smeta mi ni gorička mačka što me prati i
omete korak.
To je valjda sreća
koja se nikad ne umara
u sjedinjavanju rasutih fragmenata.

Doduše, da ne palim kosilicu, nastala bi
džungla.
Da li bi mi i tada sve bilo tako lijepo?
Ili bi možda sanjala o neplodnom asfaltu?

U nedjelju vikendaši putuju natrag u krletke
od armiranog betona.
Kraj trsja me gleda međaš Dragec.
„On ti je kak' od Frana Galovića međaš
Benkina“ -
najveća mu je briga vremenska prognoza.

„Nemre navek sonce sjati“ - kaže mi Dragec.
Zna da sam zbog polaska loše volje.
„Se' prolazi... V petek bu bolje“.